

saa for Folk, som vare daarligt økonomisk stillede, at overtage Posten som Sogneraadsformand, uden at Tabet af deres Arbejdstid skulde volde dem alt for meget Besvær, og det er ogsaa Meningen med de Vederlag, der skulde ydes. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han vil gaa ind paa Ændringer, som foreslaa en Forhøjelse. Jeg tænker mig ikke denne meget stor, men den kunde f. Eks. være 40 Øre pr. Individ. Jeg tilføjer, at der er Amsraad, der allerede have taget Stilling til dette Spørgsmaal, et enkelt Amsraad er gaaet til at fastsætte 35 Øre som det Beløb, det vil give Tilladelse til, uden at der er særlige Forhold. Et andet Amsraad har for øvrigt stillet Spørgsmaalet fuldstændig frit til Sogneraadene. Det var nu noget, jeg ogsaa godt kunde være med til, men det er ikke Lovforslagets Hensigt, og det er vel ikke værd at komme ind paa at drøfte denne Sag ved denne Lejlighed.

Jeg kunde ønske at gøre en Bemærkning angaaende Udtrykket „Medhjælp“ til Udførelsen af de Sogneraadsformandens paahvilende Forretninger. Som Forholdet er, er det jo en Udvidelse af eller maaske rettere en Undtagelse fra Kommunallovens Bestemmelse i § 26 d, hvor der kun er Tale om Medhjælp for Sogneraadsformanden. Det er nok det samme Udtryk, der er brugt her i Lovforslaget, men man ved jo alle sammen, at det faktisk virker noget anderledes. Man har ikke villet forandre Udtrykket i Loven ved ligefrem at kalde det „Vederlag“ for Arbejdstid eller Arbejds Udførelse eller hvad man nu ellers vilde sige, thi det er jo det, det faktisk er. Jeg kunde ønske, at der kom større Sandhed ind paa dette Omraade, men jeg indrømmer, at en Lejlighedslov som denne ikke bør give Anledning til væsentlige Ændringer, og jeg skal derfor ikke komme længere ind paa dette Spørgsmaal.

N. C. Jensen: Jeg vil gerne ogsaa give dette lille Lovforslag min bedste anbefaling og vil samtidig gerne knytte mine Ønsker til den ærede sidste Talers (Carl Hansen, Præstø Amts 5. Valgkreds), om at det kunde lykkes at gennemføre en lidt højere Takst end den, som Lovforslaget fastsætter som det Vederlag, der af Kommunerne maa ydes for Sogneraadsformandenes Arbejde. Men jeg vil tillige gerne tilføje denne Bemærkning, at hvis man kunde ændre Lovens Titel saaledes, at denne svarede til Loven, saaledes som den virker i Praksis, vilde det være i alle

Parters Interesse. Det har jo den allerstørste Betydning særlig i Øjeblikket at faa gennemført denne lille Lov, som fastsætter et større Vederlag for det overordentlig store Arbejde, som man blandt andet ved de sidst vedtagne Skattelove har paalagt Kommunalraadene og særlig Sogneraadsformændene. Jeg vil være med til at henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om det ikke kunde lykkes at ændre Lovforslaget paa de to Punkter, at man kunde komme op til 40 Øre pr. Individ og fik Lovens Titel ændret saaledes, at den kom i Samklang med de faktiske Forhold. I Virkeligheden er det nemlig ikke saa, at Beløbet ydes til Hjælp for Sogneraadets Formand, men det bliver her et Vederlag for Sogneraadsformandens Arbejde. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget paa det varmeste.

Piper: Ifølge Landkommunalloven paahviler der Sogneraadsformanden et betydeligt Antal Forretninger og disse ere i Aarenes Løb stegne. Det var dette, der var Grunden til, at Forslaget af 1891—92 fremkom. Det har imidlertid været Landkommunallovens Mening, at dette at være Sogneraadsformand skulde være et Tillidshverv, der udførtes uden Vederlag. Det Forslag, som den Gang kom frem, og som gik ud paa at yde et Vederlag af 25 Øre pr. Individ i Kommunen, sigtede til at stille et Beløb til Formandens Raadighed, som han kunde anvende enten til fremmed Medhjælp eller hvis han muligvis udførte Arbejdet, selv indkassere Beløbet og kvittere for det med sin egen Underskrift. Medhjælp til Formanden har jo kunnet faas ogsaa før den Tid, naar man anmodede Amsraadet derom og aflagde Regnskab derfor med behørig Kvittering fra den, der havde oppebaaret Beløbet. Det, der skete den Gang, var altsaa et Brud paa den Opfattelse, man tilligere havde, at det at være Sogneraadsformand var et vederlagsfrit Tillidshverv. Den daværende Indenrigsminister udtalte ogsaa under Forhandlingen her i Tinget, at han ikke sympatiserede med dette Forslag. Imidlertid kom det til en Overenskomst, og Beløbet blev i Forslaget nedsat til 15 Øre pr. Individ, og paa Grund af det ringe Beløb, det drejede sig om, saa man bort fra Principperne. Nu udvides jo imidlertid Rammen ikke saa lidt, idet Beløbet fordobles, og derved kommer ogsaa Karakteren af den Bevilling, der her gives, mere frem. Bevillingen benyttes jo